

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. N.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. KUUK/24536/2019-2,
JID: 31199/2019/KUUK/MŠ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. KUUK/24536/2019-2, JID: 31199/2019/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 5. 2018, č. j. MgMT-SČ 087144/PŘ/2989/2017/Lo, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 8. 8. 2017 v obci Duchcov, na silnici č. II/258, u hřbitova, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Alfa Romeo, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu byla laserovým rychloměrem LaserCam 4 naměřena rychlost jízdy 67 km/h, po odečtení tolerance rychloměru ± 3 km/h, byla tedy žalobci naměřena rychlost 64 km/h.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nevypořádal s částí jeho odvolacích námitek. Žalovaný se nevypořádal především s odvolací námitkou úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek. Dále se žalovaný neměl vypořádat s důkazními návrhy žalobce na vypracování znaleckého posudku ohledně délky brzdné dráhy vozidla žalobce a měřicího mechanismu rychloměru a návrh na rekonstrukci skutku. Žalovaný se rovněž nevypořádal s odvolací námitkou týkající se systému odměňování policistů za prokázané přestupky a přítomnosti potravin a sladkostí, jež měly vliv na funkčnost rychloměru ve vozidle policistů, a s namítanou podjatostí oprávněných úředních osob.
5. Žalobce sdělil, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, když v řízení před správním orgánem prvního stupně rozhodovala oprávněná úřední osoba, proti níž žalobce vznesl námitku podjatosti. I přes podanou námitku podjatosti tato oprávněná úřední osoba konala ústní jednání, kterého se žalobce nezúčastnil v důvodném očekávání vypořádání jeho námitek podjatosti, a proto byl zkrácen na svých právech být přítomen provádění důkazů a k těmto se vyjadřovat a taktéž se nemohl vyjádřit k nezákonnému vedení řízení. Načež oprávněná úřední osoba, u níž žalobce namítal důvody podjatosti, vydala prvostupňové rozhodnutí. Následně pochybil i žalovaný, když nevyhověl odvolací námitce podjatosti oprávněné úřední osoby.
6. Uvedl, že nebylo prokázáno ani odůvodněno jeho zavinění ve vztahu k údajnému přestupku, přičemž odmítl jako nedostatečné pouhé konstatování, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.
7. Žalobce konstatoval, že žalovaný se nikterak nevypořádal s jeho odvolacími námitkami týkajícími se nenaplnění materiální stránky přestupku. Podotkl, že správní orgány jsou vždy povinny zkoumat naplnění formální i materiální stránky přestupku, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48. Odmítl úvahu žalovaného, že materiální stránka předmětného přestupku je naplněna vždy, když jsou naplněny formální znaky přestupku. Žalobce podotkl, že správní orgány v souvislosti s materiální stránkou přestupku nezkoumaly, kolik účastníků silničního provozu bylo jeho jednáním skutečně ohroženo, jaké panovaly povětrnostní podmínky, stav vozovky a viditelnost. Dle žalobce se měl ve vztahu k naplnění materiální stránky žalovaný zbývat i otázkou typu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

automobilu, kdy nové vozidlo Alfa Romeo bude mít jinou brzdnu dráhu než např. Škoda Favorit. Žalobce dovodil, že materiální stránka přestupku nebyla naplněna.

8. Dále žalobce namítal, že mu správní orgán prvního stupně nedal možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí, čímž byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce podotkl, že z obecně formulovaného poučení na předvolání k ústnímu jednání nemohl seznat, kdy nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán prvního stupně nashromážděny všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se z výše uvedených důvodů k ústnímu jednání nedostavil, přičemž očekával, že jej správní orgán prvního stupně zpraví o tom, že bylo ve věci jednáno a že mu bude umožněno vyjádřit se k podkladům obsaženým ve správním spisu před vydáním prvostupňového rozhodnutí. K právu účastníka seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248.
9. Žalobce sdělil, že v prvostupňovém rozhodnutí není popsáno, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla. Žalobce uvedl, že v rámci odvolání navrhoval provedení výsledku zasahujících policistů, aby bylo ověřeno, že rychloměr byl řádně užíván. Žalovaný však jeho návrhu nevyhověl. Doplnil, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivovány. Správní spis neobsahoval návod k obsluze rychloměru. Žalobce sdělil, že v posuzované věci nedošlo k tvrzenému překročení rychlosti v místě, které uvedl správní orgán prvního stupně, přičemž rychlost byla naměřena zcela chybně. Doplnil, že při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze. Žalobce pokračoval, že z pořízené fotodokumentace nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Trval na tom, že fotodokumentace je z jiného místa, než je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Pořízené fotografie mají s ohledem na jejich špatnou čitelnost, velmi omezenou důkazní hodnotu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a k žalobním bodům uvedl především následující. Konstatoval, že žalobce během správního řízení provádění žádných důkazů nenavrhoval. Dále podotkl, že na základě listin a dalších důkazů obsažených ve spisu nebylo o skutkové situaci pochyb, přičemž policista na rozdíl od žalobce neměl žádný zájem na výsledku věci. Žalovaný dodal, že v souladu se zásadou materiální pravdy si statistiky nehodovosti ověřil z důvěryhodného zdroje, přičemž zjištěný skutkový stav nevyžadoval žádné doplnění. Žalovaný uvedl, že účastník silničního provozu se musí dopravními předpisy a značením řídit, i když se mu jeví jako nevhodné či neúčelné, přičemž odmítl tvrzení žalobce o neohrožení veřejného zájmu s ohledem na místo spáchání přestupku.
11. Dále žalovaný k namítanému neprokázání naplnění materiální stránky přestupku uvedl, že v posuzovaném případě byla naplněna jak formální, tak materiální stránka přestupku. Dále se žalovaný zaobíral charakteristickými znaky naplnění formální a materiální stránky přestupku, přičemž zdůraznil, že formální stránka přestupku spočívá ve znacích

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17/2019

předmětného přestupku uvedených v zákoně, zatímco materiální stránky přestupku představuje společenskou škodlivost daného jednání. Žalovaný pokračoval, že pro naplnění materiální stránky přestupku musí být naplněny dvě podmínky, musí jít o skutek mající znaky uvedené v zákoně a současně musí jít o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Chráněným zájmem je bezpečnost a plynulost silničního provozu. Žalovaný upozornil, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá příčinou vážných dopravních nehod. Rychlost nad dovolený limit je dle žalovaného potenciálním ohrožením osob a majetku. Zároveň zdůraznil, že neshledal žádné okolnosti, které by snižovaly škodlivost jednání žalobce pro chráněný zájem společnosti. Žalovaný setrval na závěru, že v daném případě k naplnění materiálního znaku přestupku došlo.

12. K otázce zavinění žalovaný uvedl, že u přestupků dle zákona o odpovědnosti za přestupky postačuje zavinění nedbalostní. Dle žalovaného byly naplněny znaky nedbalostního zavinění uvedené v § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky.
13. Žalovaný sdělil, že po podání námítky podjatosti byl žalobce vyzván k jejímu doplnění, jelikož námitka podjatosti neobsahovala jméno konkrétní osoby, přičemž bylo poukázáno na její příbuzenský vztah k policistovi a řidiči jménem M., který ve věci vůbec nefiguroval. Námitka podjatosti byla naprosto vágní a neobsahovala ani žádný důkaz, který by mohl dát vzniknout jakýmkoliv odůvodněným pochybnostem o nepodjatosti úředních osob. Žalobce však podání přes výzvu nedoplnil, a tudíž k ní správní orgán prvního stupně oprávněně nepřihlížel. Žalovaný podotkl, že žalobce byl již v předvolání k ústnímu jednání poučen o tom, že během ústního jednání bude seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Jelikož se žalobce k ústnímu jednání přes řádnou výzvu nedostavil, sám se tím připravil o právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dále zdůraznil, že žalobce jako účastník řízení měl kdykoli možnost se dostavit ke správnímu orgánu, seznámit se spisovým materiálem, případně si vyžádat jeho kopii, avšak této možnosti nevyužil.
14. K námitce týkající se měření rychlosti žalovaný uvedl, že použitý rychloměr měl platný ověřovací list, přičemž během řízení nevznikla pochybnost o funkčnosti měřícího zařízení. Žalovaný odmítl námitky zpochybňující rychloměr bez jakýchkoliv konkrétních důvodů za neopodstatněné.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17/2019

proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

17. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil především následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 8. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit tím, že dne 8. 8. 2017 v obci Duchcov, na silnici č. II/258, u hřbitova, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Alfa Romeo, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 67 km/h, po odečtení tolerance rychloměru ± 3 km/h, byla tedy žalobci naměřena rychlost 64 km/h. Spolu s tímto oznámením byl doručen i úřední záznam o přestupku, výstup z rychloměru, ověřovací list k dotčenému rychloměru a fotografie žalobce, jeho vozu a jeho dokladů z místa přestupku.
19. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně rozhodl o přestupku vydáním příkazu, proti němuž podal žalobce odpor. Následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 5. 3. 2018, kterého se nezúčastnil. Dne 28. 2. 2018 podal žalobce námítku podjatosti oprávněných úředních osob, kterou na výzvu doplnil. Dne 5. 3. 2018 proběhlo ústní jednání ve věci. O námítce podjatosti oprávněných úředních osob rozhodl zamítavě správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 3. 4. 2018, které nabylo právní moci dne 25. 4. 2018. Nato bylo dne 9. 5. 2018 vyhotoveno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
20. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námítkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námítkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
22. Následně se soud zabýval námitkami, v nichž žalobce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s celou řadou jeho odvolacích námitek a důkazních návrhů (odvolací námitka úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu, materiální stránky přestupku, systém odměňování policistů, přítomnost potravin v policejním vozidle s vlivem na funkčnost rychloměru, a podjatost oprávněných úředních osob; důkazní návrhy na vypracování znaleckého posudku ohledně délky brzdné dráhy vozidla žalobce a měřicího mechanismu rychloměru a návrh na rekonstrukci skutku). Především v této souvislosti soud poukazuje na závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu a nálezu Ústavního soudu, které lze vztáhnout i na vypořádávání námitek správními orgány. Z citovaných závěrů plyne, že není povinností soudu potažmo žalovaného reagovat adresně na každou jednotlivou žalobní či odvolací námitku a s každou se takto zvlášť vypořádávat. Postačí, pokud soud či správní orgán proti námitkám postaví ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní či odvolací námitky neobstojí. Žalovaný se takovýmto způsobem vypořádal s celou řadou odvolacích námitek žalobce a jeho důkazních návrhů na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Na str. 7 žalovaný přímo adresoval navrhované důkazy, kde zejm. uvedl: *„V odvolání pana N. jsou též návrhy na provedení takových úkonů správního orgánu, jež buď nejsou technicky realizovatelné, např. rekonstrukce dané situace či výslech řidiče, kdy řidičem uvedeného vozidla byl on sám, a pokud ano, tak zcela nadbytečné, např. výslech policistů, kteří jej zastavili apod. Z formulace odvolání je zřejmé, že argumentace obviněného není postavena na pevných právních základech, ale jedná se o pouhé ničím nepodložené domněnky obviněného, podle něhož v jeho případě ve správním řízení nebylo postupováno v souladu se zákony České republiky. Z videozáznamu pořízeného Policií ČR je zcela patrné, že se jedná o motorové vozidlo Alfa Romeo a je čitelná registrační značka, Námitka, že není patrné, kdo vozidlo vlastně řídil, je zcela absurdní, jelikož ve vozidle cestoval sám. K námitkám týkajícím se předvolání policistů ke svědecké výpovědi odvolací orgán uvádí, že se obviněný k ústnímu jednání nedostavil a svědecké výpovědi policistů nevyžadoval. K námitkám týkajícím se materiální a formální stránky věci odvolací orgán konstatuje, že se správní orgán v odůvodnění s oběma stránkami vypořádal a v rozhodnutí svůj postup odůvodnil. V nesourodém textu podaného doplnění odvolání, které se netýká vlastního přestupku M. N., ale obecných konstatování a nepodložených závěrů, se znenadání, bez jakýchkoli souvislostí s výše nebo níže napsaným textem, na straně 7 objevuje námitka podjatosti „...všech zaměstnanců odvolacího správního orgánu, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu, kterou odvolatel odůvodňuje odkazem na „ v rozpočtu obce pevně plánovanou kapitolu určující příjem obecního rozpočtu z pokut a zájmem uvedených osob na naplnění tohoto rozpočtového ukazatele.“*
23. K namítané podjatosti úředních osob se žalovaný zamítavě vyjádřil na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde obšírně uvedl především následující: *„Pokud jde o námitky podjatosti, které obviněný vznášel proti úředníkům prvoinstančního správního orgánu, odvolací orgán konstatuje, že tyto byly v souladu se správním řádem posouzeny a projednány, tajemníkem Magistrátu města Teplice. Pokud jde o námitku podjatosti vůči správnímu orgánu druhého stupně, k tomu odvolací orgán konstatuje, že podaná námitka podjatosti nese typické rysy zneužití*
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

práva, neboť je zcela zřejmé, že jediným účelem podané námitky podjatosti je snaha vytvářet obstrukce během správního řízení, konkrétně ve vztahu ke krajskému úřadu pokud jde o případné rozhodnutí o jeho odvolání. Svědčí o tom shodnost (šablonovitost) podané námitky s mnoha dalšími v obdobných řízeních, přičemž jediným účelem těchto podání je snaha „zahltit“ správní orgány a dosáhnout tak záruku odpovědnosti za přestupek.“ Žalovaný rovněž ve vztahu k této námitce poukázal na ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, který pojednává o nepřihlédnutí k opožděně podané námitce podjatosti, s tím, že tato námitka nebyla podána bezodkladně.

24. K materiální stránce přestupku se žalovaný vyjádřil na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde mj. konstatoval: *„Odvolací orgán považuje za důležité upozornit na skutečnost, že pro naplnění materiální stránky přestupku musí být splněny dvě podmínky, a to, že musí jít o skutek, mající znaky uvedené v zákoně, v tomto případě tedy v zákoně č. 361/2000 Sb., a dále že se musí jednat o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Důležitá je skutečnost, že u přestupků podle zákona č. 250/2016 Sb. přitom stačí zavinění nedbalostní. Definici přestupku obsahuje ustanovení § 5, podle něhož „Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“ Podle ustanovení § 15 odst. 3 písm. a), b) téhož zákona pak platí, že: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí; a „Přestupek, je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“ Přestupek pana N. ze dne 8. 8. 2017 je tedy možno posoudit jako nedbalostní jednání.“ a „Vzhledem ke skutečnosti, že M. N. je držitelem řidičského oprávnění a má tedy odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, nelze než připomenout právní zásadu „vigilantibus iura skripta sunt,“ neboli, volně přeloženo, „pouze bdělým jsou psána práva.“ Materiální stránkou přestupku se zabíral i správní orgán prvního stupně na str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný tedy odvolací námitky a důkazní návrhy žalobce vypořádal, a to přípustným celostním způsobem, tedy v kontextu celého napadeného rozhodnutí, aniž by adresoval každou námitku či důkazní návrh zvlášť, přičemž s velkou částí námitek a důkazních návrhů se však vypořádal jmenovitě. Soud tudíž uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.*
25. Dále žalobce namítal, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, když v řízení před správním orgánem prvního stupně rozhodovala oprávněná úřední osoba, proti níž žalobce vznesl námitku podjatosti. I přes podanou námitku podjatosti tato oprávněná úřední osoba konala ústní jednání a vydala prvostupňové rozhodnutí. K této námitce soud konstatuje, že správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 28. 2. 2018 doručeno podání označené jako námitka podjatosti oprávněné úřední osoby, načež byl žalobce vyzván k doplnění podpisu na tomto podání a doplnění totožnosti konkrétní oprávněné úřední osoby, proti níž námitka podjatosti směřovala. Žalobce námitku podjatosti patřičně doplnil podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 3. 2018, přičemž ústní jednání se konalo dne 5. 3. 2018 bez neomluvené účasti žalobce. O předmětné námitce podjatosti rozhodl tajemník správního orgánu prvního stupně zamítavě usnesením ze dne 3. 4. 2018, a to zejm. na podkladě vyjádření dotčených úředních osob ze dne 23. 3. 2018, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno následně dne 9. 5. 2018. Z uvedeného plyne, že před konáním ústního jednání byla vznesena námitka podjatosti nespecifikující Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konkrétní oprávněnou úřední osobu, a to navíc nepodepsaným podáním. Námitka podjatosti byla doplněna o konkrétní jméno oprávněné úřední osoby až po konání ústního jednání. Ústní jednání tudíž nekonala oprávněná úřední osoba, proti které by byla v daný okamžik vznesena relevantní námitka podjatosti. Navíc následným rozhodnutím o námitce podjatosti bylo stanoveno, že Ing. J. P. ani P. L. jako oprávněné úřední osoby nebyly vyloučeny z projednávání dané věci. Ústním jednáním, které proběhlo po podání nepodepsané a neurčité námitky podjatosti blíže určené oprávněné úřední osoby, tedy nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobce. Soud rovněž zdůrazňuje, že rozhodnutí o námitce podjatosti nabylo právní moci před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve věci. Tedy v žádném případě nemohla ve věci v prvním stupni rozhodovat osoba, u níž nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Soud v uvedeném postupu vyřízení námitky podjatosti oprávněné úřední osoby neshledal žádné pochybení správního orgánu prvního stupně, a tudíž předmětné žalobní námitce nepřisvědčil.

26. K námitce podjatosti uplatněné žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí soud uvádí následující. Žalobce ve svém odvolání uvedl: *„Tímto namítám podjatost všech zaměstnanců odvolacího správního orgánu, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu. Důvodem podjatosti je také v rozpočtu správního orgánu prvního stupně pevně plánovaná kapitola určující příjem rozpočtu z pokut na budoucí rok, přičemž se domnívám, že všichni jednotliví zaměstnanci odvolacího správního orgánu, jakožto známí úředníci správního orgánu prvního stupně, jsou v rámci své disciplinární odpovědnosti v různé míře odpovídající jejich funkci a postavení v hierarchické struktuře úřadu pozitivně motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit a/nebo negativně motivováni při jeho nedosažení nebo hrozbě jeho nedosažení. Mohou tak mít zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce.“* K této námitce soud podotýká, že již její věcná konstrukce je značně pochybná, neboť odvolací správní orgán a jednotlivé prvostupňové orgány jsou různé správní orgány, a odvolací správní orgán není nikterak zainteresován na plnění rozpočtových plánů jednotlivých obcí vyřizujících přestupkovou agendu v rámci přenesené působnosti. Je rovněž dosti těžko představitelné, že by všichni pracovníci žalovaného byli přáteli všech úředníků vyřizujících na jednotlivých obcích přestupkovou agendu v rámci přenesené pravomoci. Uvedené skutečnosti dle soudu jednoznačně nasvědčují tomu, že tato námitka byla vznesena účelově ve snaze oddálit právní moc rozhodnutí o přestupku a dosáhnout jeho prekluze. Za zásadní pro posouzení dané námitky soud považuje skutečnost, že předmětná námitka nesměřovala proti konkrétní oprávněné úřední osobě žalovaného a žalobci tak nic nebránilo takovou námitku uplatnit již v podaném odvolání, neboť již v té době byl řádně poučen o tom, který orgán bude o odvolání rozhodovat. To však žalobce neučinil a přednesl svou námitku až v doplnění odvolání podaného dvacet dnů po podání odvolání, resp. měsíc poté, kdy se z poučení obsaženého v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dozvěděl, že o odvolání bude rozhodovat žalovaný. Žalobce netvrdil, že by se údaje o údajné podjatosti dozvěděl až v den doplnění odvolání, ani to z jeho podání nikterak nevyplývá. Z formulace námitky podjatosti je zřejmé, že se jedná o ryze obecné a nijak nepodložené tvrzení, které žalobce mohl uplatnit již přímo v odvolání, což neučinil. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti bez zbytečného odkladu, ačkoli o tvrzeném důvodu vyloučení věděl, tudíž považuje za zcela přiměřený odkaz žalovaného na ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu, dle jehož ustanovení se k námitce podjatosti, která nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, nepřihlíží. Žalovaný tedy nepochybil, když se otázkou tvrzené Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17/2019

podjatosti oprávněné úřední osoby zabýval až v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť s ohledem na opožděnost námítky podjatosti nebyly dány důvody pro její projednání služebně nadřízeným orgánem. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020-36.

27. K namítanému neodůvodnění formy zavinění předmětného přestupku soud konstatuje následující. Nedbalostní forma zavinění přestupku byla konstatována ve výroku prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž jeho odůvodnění, byť v dosti strohém rozsahu, obsahuje napadené rozhodnutí na str. 6, jak již soud citoval výše (viz odst. 24). Byť by si soud dovedl představit mnohem věcnější a adresnější odůvodnění formy zavinění přestupku, konstatuje, že citovaná část odůvodnění vyhovuje minimálním standardům přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a tudíž neshledal soud danou námitku nedostatečného odůvodnění v tomto směru důvodnou. Soud zdůrazňuje, že dle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění; postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V případě přestupku, jehož se dopustil žalobce, zákon o silničním provozu nevyžaduje úmyslné zavinění, tudíž postačí zavinění z nedbalosti. Z § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky plyne, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Soud nemá pochybnosti o tom, že v případě žalobce šlo přinejmenším o nevědomou nedbalost, neboť žalobce jakožto držitel příslušného řidičského oprávnění měl a mohl vědět, že svým jednáním (překročením nejvyšší dovolené rychlosti) může porušit nebo ohrozit zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Soud proto konstatuje, že forma zavinění byla v daném případě prokázána dostatečně.
28. Dále se soud zabýval námitkou nenaplnění materiální stránky přestupku. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i jeho materiální stránka. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. S ohledem na práve uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda lze určité jednání označit za přestupek a zda došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž práve v porušení nebo ohrožení zájmu společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl žalobcovým jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
30. Konkrétně se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Soud k tomu uvádí, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, přičemž k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje potenciální hrozba pro bezpečnost silničního provozu, aniž by k následku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). Zdejší soud k tomu doplňuje, že správní orgán prvního stupně neztotožnil formální znaky přestupku se znaky materiálními bez výhrad či přihlédnutí k dalším okolnostem případu. Správní orgán prvního stupně na straně 4 svého rozhodnutí dovodil, že žalobce překročením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 14 km/h ohrozil bezpečnost provozu, čímž se dopustil jednání škodlivého pro společnost, a tedy naplnil materiální stránku přestupku. Soud se s daným hodnocením naplnění materiální stránky přestupku plně ztotožňuje.
31. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je rutinním přestupkem na úseku plynulosti a bezpečnosti silničního provozu, přičemž na společenské škodlivosti předmětného přestupku nic nemění ani žalobcem namítané skutečnosti, kolik účastníků silničního provozu bylo jednáním žalobce ohroženo, jaké byly povětrnostní podmínky, stav vozovky a viditelnost, případně o jaké šlo vozidlo, jak kvalitní mělo brzdy, apod. Zkoumání namítaných okolností přestupku by bylo toliko zbytečným a bezúčelným zatěžováním správních orgánů při postihování rutinních přestupků v provozu na pozemních komunikacích. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou a konstatuje, že materiální stránka přestupku byla naplněna i prokázána.
32. Žalobce dále namítal, že mu magistrát nedal možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a žalovaný tuto vadu nezhojil. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí, že *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“* Z obsahu správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně v předvolání k jednání ze dne 7. 2. 2018 žalobce poučil o tom, že při jednání bude mít možnost vyjádřit své stanovisko k věci a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V předvolání bylo výslovně uvedeno, že v rámci ústního jednání bude mít žalobce možnost *„vyjádřit k věci své stanovisko a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, a to v souladu s ustanovením § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu“*. Správní orgán prvního stupně současně výslovně uvedl: *„Dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich lze konat ústní jednání bez Vaší přítomnosti, jestliže vyslovíte souhlas s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostavíte bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. V takovém případě, pokud bude mít správní orgán spáchání přestupku na základě stávajících důkazů a dalších podkladů pro rozhodnutí za spolehlivě prokázané, bude po* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provedení ústního jednání a projednání přestupku ve Vaší nepřítomnosti vydáno rozhodnutí. Obviněný z přestupku má právo vyjádřit k věci své stanovisko, navrhnout důkazy a činit své návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 správního řádu).“ Takto formulované poučení podle názoru soudu poskytlo žalobci dostatek informací k tomu, aby mohl očekávat, že po provedeném ústním jednání správní orgán prvního stupně ve věci rozhodne, neboť již bude mít dostatek podkladů. Po předmětném předvolání ze dne 7. 2. 2018 správní orgán prvního stupně podklady pro rozhodnutí nijak nedoplňoval, tudíž měl žalobce faktickou možnost seznámit se s úplným správním spisem jak před ústním jednáním, tak při něm (eventuálně po něm). Požadavky vyplývající z žalobcem zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS, byly podle názoru zdejšího soudu splněny. Skutečnost, že žalobce svého práva zúčastnit se předmětného ústního jednání nevyužil, ani nenahlédl do správního spisu, jde výhradně k jeho tíži. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl v řízení před magistrátem zkrácen na svých procesních právech vyplývajících z § 36 správního řádu. Soud doplňuje, že žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, a tudíž se mohl ke všem podkladům, které byly řádně popsány také v rozhodnutí magistrátu, vyjádřit případně i v odvolacím řízení. Předmětná námitka proto není důvodná.

33. Soud nepřisvědčil názoru žalobce, že z pořízené fotodokumentace nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. V záznamu o přestupku ze dne 8. 8. 2017, založeném ve správním spisu, jsou totiž zaznamenány přesné souřadnice měřicího zařízení v době měření (GPS délka: E 013'45.7877, GPS šířka N 50'36.1327), které s dostatečnou přesností definují místo, kde k přestupkovému jednání došlo. Týž záznam o přestupku obsahuje i jednoznačný údaj o datu a času spáchání přestupku – 8. 8. 2017 v 13:24:12, který je ostatně uveden též na fotografii z měření zachycující vozidlo Alfa Romeo registrační značky „X“. Registrační značka i tovární značka vozidla jsou podle názoru soudu čitelné a bez potíží umožňují identifikaci předmětného vozidla. Důkazní hodnota fotografií založených ve správním spisu tudíž není nijak snížena a vzhledem k tomu, že předmětné vozidlo bylo následně zastaveno policejní hlídkou a bylo zjištěno, že je řídil žalobce a jel v daném voze sám, nevznikly soudu žádné pochybnosti o tom, že k přestupkovému jednání skutečně došlo a že se jej dopustil žalobce.
34. Žalobcovu argumentaci, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla, a napadeného rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivována, považuje soud ve vztahu k projednávané věci za zcela irelevantní, neboť nebylo povinností správního orgánu ve svém rozhodnutí vysvětlovat, jak rychloměr funguje, a otázka vlastníka rychloměru, jeho servisní technika, zpracovatele dat a jejich archivování nemá absolutně nic společného s posouzením, zda se žalobce dopustil přestupku, či nikoli.
35. Námitku upozorňující na to, že při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze, vnímá soud jako naprosto absurdní. Autorizovaná konverze dokumentů, která je upravena v § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, se totiž týká převodu dokumentu v listinné podobě do dokumentu obsaženého v datové zprávě a naopak, tedy se rozhodně nevztahuje na převod dat z rychloměru (nejedná se o dokument v listinné podobě ani o dokument obsažený v datové zprávě).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

36. Pro úplnost soud podotýká k otázce neprovedení důkazních prostředků navrhaných žalobcem v odvolání, že povinností správních orgánů je zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V daném případě správní orgány vycházely z průkazných podkladů zajištěných na místě spáchání přestupku orgány policie. Žalobce ve svém odvolání nevznesl žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištěný skutkový stav zpochybňovaly. Zůstal u pouhých obecných tvrzení či námitek zcela nemístných (poukaz na nutnost kalibrace po změně huštění pneumatik či jídlo ve voze v případě měřicího zařízení, které pracovník provádějící měření drží v ruce apod.). Správní orgány v rámci správního řízení nejsou povinny provést každý důkaz, který účastník řízení navrhne, pokud se s jeho návrhem řádně vypořádají, což žalovaný, jak soud uvedl již výše, dle názoru soud učinil. Soud má za to, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn naprosto dostatečně a bez pochybností (plně v souladu s § 3 správního řádu) a správní spis obsahuje dostatek podkladů pro tento závěr i pro závěr, že se žalobce předmětného přestupku dopustil.
37. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu shledal v mezích žalobou uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku ji zamítl.
38. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. června 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)